

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 4Sžk/23/2019  
Identifikačné číslo spisu: 1018201484  
Dátum vydania rozhodnutia: 02.07.2020  
Meno a priezvisko: JUDr. Nora Halmová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1018201484.1

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Nory Halmovej (sudca spravodajca) a zo sudcov JUDr. Jany Zemkovej PhD. a JUDr. Milana Moravu, v právnej veci žalobcu (sťažovateľa): Lesoochranárske zoskupenie VLK, občianske združenie, so sídlom 082 13 Tulčák č. 310, okres Prešov, IČO: 31 303 862, právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Okresný úrad Bratislava, odbor opravných prostriedkov, referát starostlivosti o životné prostredie, so sídlom Tomášikova 46, Bratislava, za účasti: J. L., bytom T. XX, G., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/100207/NMT zo dňa 26. novembra 2015, konajúc o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/147/2018-99 zo dňa 18. apríla 2019, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky návrh na prerušenie konania z a m i e t a .

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/147/2018-99 zo dňa 18. apríla 2019 z a m i e t a .

Účastníkom nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

### Odôvodnenie

1.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) podľa § 190 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“ alebo „Správny súdny poriadok“) zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/100207/NMT zo dňa 26. novembra 2015, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Bratislava, odboru starostlivosti o životné prostredie (ďalej aj „orgán verejnej správy prvého stupňa“) č. OU-BA-OSZP3-2015/3240-10/POS zo dňa 30. septembra 2015. Predmetným rozhodnutím orgánu verejnej správy prvého stupňa bol žiadateľovi Dušanovi Prokopovi (ďalej len „ďalší účastník“) podľa § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny v znení účinnom v rozhodujúcom období (ďalej len „zákon č. 543/2002 Z.z.“) udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia „pontón“, evidenčné označenie plavidla SK-4-14285, umiestneného v Jarovskom ramene

rieky Dunaj na polohe č. 41, vyviazaného na pozemku C-KN, parc. č. XXXX/X v katastrálnom území G., pričom súčasne boli podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. stanovené podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny, bližšie špecifikované v bode 1. až 6. výrokovej časti daného rozhodnutia. Súhlas na státie plávajúceho zariadenia bol vydaný na dobu určitú, a to na čas od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 24. septembra 2020.

2. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že z obsahu administratívneho spisu mal za preukázané, že orgány verejnej správy pri posudzovaní splnenia podmienok na vydanie súhlasu podľa ustanovenia § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z.z. vychádzali zo súhlasných stanovísk, resp. vyjadrení príslušných dotknutých subjektov, a to konkrétne z odborného stanoviska Okresného úradu Bratislava, Odboru starostlivosti o životné prostredie, oddelenia ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12. januára 2015, podkladom ktorého bolo stanovisko ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014, z vyjadrenia správcu vodného toku Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. č. 3353-210/2014-Ge zo dňa 26. februára 2015, zo stanoviska Vodohospodárskej výstavby, š.p. č. 403/1200/2013 zo dňa 5. novembra 2013 a zo zistenia skutkového stavu na ústnom pojednávaní dňa 22. júla 2015 spojenom s vykonaním ohliadky na mieste samom.

3. Vo vzťahu k námietke žalobcu, že orgány verejnej správy oboch stupňov sa opomenuli vysporiadať so skutočnosťou, že udelenie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia nie je v záujme ochrany biotopov európskeho a národného významu, ako ani v záujme ochrany chránených druhov, krajský súd uviedol, že prvostupňový orgán verejnej správy vydal súhlas na státie plávajúceho zariadenia umiestneného na Jaroveckom ramene vodného toku Dunaj podľa § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z.z. a súčasne podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. určil podrobné podmienky vykonávania činnosti na zabezpečenie ochrany prírody a krajiny.

4. Podľa názoru krajského súdu orgán verejnej správy rešpektoval skutočnosť, že plávajúce zariadenie umiestnené na Jaroveckom ramene sa nachádza v chránenom vtáčom území Dunajské luhy, kde platí prvý stupeň územnej ochrany, pri ktorom sa aplikujú zákonné ustanovenia o všeobecnej ochrane prírody a krajiny podľa § 12 zákona č. 543/2002 Z.z. a obmedzenia vyplývajúce z vyhlášky Ministerstva životného prostredia Slovenskej republiky č. 440/2008 Z.z.

5. Krajský súd zároveň konštatoval, že orgán verejnej správy prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia zákona č. 543/2002 Z.z., keď vychádzal z odborného stanoviska orgánu ochrany prírody č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12. januára 2015 (§ 28 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z.), ktoré vychádzalo zo stanoviska ŠOP SR č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014, v ktorom je uvedené, že umiestnenie 226 plávajúcich zariadení nebude mať pravdepodobne vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000, nakoľko likvidácia a poškodenie biotopov druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ Dunajské luhy na ploche cca 10 ha predstavuje 0,06 % jeho plochy, úbytok hniezdiacich, zimujúcich a migrujúcich druhov je malý, činnosť nepredstavuje zásah do jadrových území hniezdenia druhov, ktoré sú predmetom ochrany CHVÚ a v kontexte s ochranou prírody zároveň určil podmienky vykonávania činnosti, zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny, špecifikované vo výrokovej časti rozhodnutia.

6. Z vyššie uvedeného podľa názoru krajského súdu vyplýva, že ničenie biotopov vhodných na hniezdenie Rybárika riečneho a Bučičika močiarného nebolo preukázané, nakoľko štátna ochrana prírody považuje v súčasnosti ešte funkciu CHVÚ Dunajské luhy za zachovanú a rozsah umiestnených hausbótov nie je významným zásahom do územia NATURA 2000, ktorý by mohol spôsobiť zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a funkcii ekosystémov. Krajský súd preto neprisvedčil vyššie špecifikovanej námietke žalobcu, konštatujúc, že táto nie je spôsobilá spochybníť vecnú správnosť napadnutých rozhodnutí, keďže v konaní neboli preukázané žalobcom tvrdené negatívne účinky na predmet ochrany prírody.

7. Krajský súd zastáva stanovisko, že ochrana prírody ako taká bola v danom prípade realizovaná tým, že prvostupňové rozhodnutie upravuje podrobné podmienky vykonávania činnosti žiadateľa (§ 82 ods. 12 zákon č. 543/2002 Z.z.) na dobu určitú do 24. septembra 2020. Pri posudzovaní splnenia podmienok pre vydanie súhlasu podľa § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z.z. orgán verejnej správy prvého stupňa vychádzal z odborného stanoviska Okresného úradu Bratislava, Odboru starostlivosti o životné prostredie, oddelenia ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja zo dňa 12. januára 2015, podkladom ktorého bolo stanovisko ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014, vyjadrenia správcu vodného toku Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p., zo stanoviska Vodohospodárskej výstavby, š.p. Za účelom riadneho zistenia skutkového stavu bolo nariadené taktiež ústne pojednávanie spojené s ohliadkou na deň 22. júla 2015.

8. Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že žalobca žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil závery orgánov verejnej správy. Krajský súd zároveň konštatoval, že orgán verejnej správy prvého stupňa rozhodol v rámci diskrečnej právomoci, na základe dostatočne a riadne zisteného skutkového stavu, okolností prípadu a správnej právnej úvahy v intenciách zákona č. 543/2002 Z.z., ktorá nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom v zmysle § 27 ods. 2 SSP v nadväznosti na § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z.z., vychádzajúc zo záväzných stanovísk dotknutých orgánov verejnej správy. Krajský súd považuje rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa za riadne odôvodnené s prihliadnutím na cieľ a zmysel zákona, spĺňajúce požiadavky zakotvené v ustanovení § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „Správny poriadok“). Krajský súd uviedol, že nezistil porušenie právnych predpisov a ani procesné vady v odvolacom konaní žalovaného, ktorý sa v napadnutom rozhodnutí náležite vysporiadal so všetkými odvolacími námietkami žalobcu a jeho závery sú obsahom odôvodnenia napadnutého rozhodnutia.

9. Ako irelevantnú krajský súd označil taktiež námietku žalobcu, podľa ktorého keďže so stáťím plávajúceho zariadenia umiestneného v lokalite Jaroveckého ramena rieky Dunaj je spojený vjazd a státie motorovým vozidlom na území, kde je vyhlásený druhý stupeň ochrany, na takúto činnosť je potrebné povoliť výnimku zo zakázaných činností v inom konaní. Krajský súd v tejto súvislosti uviedol, že v danom prípade je potrebné z hľadiska vjazdu a státia motorovými vozidlami na pozemkoch za hranicami zastavaného územia obce aplikovať § 13 ods. 3 písm. a) zákona č. 543/2002 Z. z., v zmysle ktorého sa vjazd a státie vozidla povoľuje za účelom obhospodarovania pozemku alebo pokiaľ ide o vozidlo patriace vlastníkovi, správcovi a nájomcovi pozemku. Táto skutočnosť je vyjadrená aj v prvostupňovom rozhodnutí orgánu verejnej správy v podmienke č. 4, pričom za týmto účelom sa osobitné rozhodnutie orgánu ochrany prírody nevyžaduje. Osobitné rozhodnutie orgánu ochrany prírody je potrebné iba pri činnostiach uvedených v § 13 ods. 2 zákona č. 543/2002 Z. z., o ktoré však v danom prípade nejde.

2.

10. Proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave podal žalobca v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť, ktorou sa domáhal, aby kasačný súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil tak, že zruší rozhodnutie žalovaného a vec mu vráti na ďalšie konanie, a to z dôvodu podľa § 440 ods. 1 písm. g) SSP. Žalobca zároveň navrhol, aby kasačný súd v zmysle 452 ods. 1 v spojení s § 100 ods. 1 písm. c) SSP prerušil konanie a podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie.

11. Žalobca namietal správnosť záverov krajského súdu, že pre povolenie činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 postačuje predpoklad, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach. S predmetným právnym posúdením žalobca nesúhlasí, konštatujúc, že pre posúdenie, či možno v územiach NATURA 2000 povoliť určitú činnosť nepostačuje predpoklad neexistencie významných negatívnych účinkov, ale pre povolenie takejto činnosti je nevyhnutné, aby na základe potrebného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

12. Žalobca poukázal na skutočnosť, že tak v konaní pred orgánmi verejnej správy, ako aj v správnej žalobe preukazoval, že plavidlo, súhlas na umiestnenie ktorého bol v konaní pred orgánmi verejnej správy vydaný, je umiestnené v územiach NATURA 2000, a to v Chránenom vtáčom území Dunajské

luhy a je zaradené do návrhu na doplnenie území NATURA 2000 ako rozšírenie územia európskeho významu Bratislavské luhy, a to z dôvodu prioritného biotopu \*91EO Lužné vrbovo - topoľové a jelšové lesy, biotopu európskeho významu 3150 Prirodzené eutrofné amezotrofné stojaté vody s vegetáciou plávajúcich a/ alebo ponorených cievnatých rastlín Magnot potamion, alebo Hydrocharition a prioritného biotopu 6210 Suchomilné travinno - bylinné a krovinové porasty na vápnom substráte s významným výskytom druhov čeľade Orgidaceae.

13. Žalobca opätovne zdôraznil, že v odbornom stanovisku prvostupňového orgánu verejnej správy sp. zn. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12. januára 2015 je vyjadrený názor, že navrhovaná činnosť pravdepodobne nebude mať vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000. Žalobca preto namietal správnosť názoru krajského súdu, že na stanoviskách tvoriacich podklad rozhodnutia orgánu verejnej správy prvého stupňa o udelení súhlasu na státie plávajúceho zariadenia možno postaviť záver o vylúčení významných negatívnych vplyvov navrhovanej činnosti a povoliť navrhovanú činnosť. Takéto právne posúdenie je podľa názoru žalobcu v rozpore s právnymi predpismi a rozhodnutiami Súdneho dvora Európskej únie, ktoré špecifikoval v nasledujúcich častiach kasačnej sťažnosti.

14. Žalobca v tejto súvislosti poukázal konkrétne na znenie § 28 ods. 4, ods. 5 zákona č. 543/2002 Z.z., § 5, § 25, § 122 SSP, čl. 16 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“), ako aj na čl. 6 ods. 3 Smernice Rady 92/43/EHS z 21. mája 1992 o ochrane prirodzených biotopov a voľne žijúcich živočíchov a rastlín (ďalej len „Smernica o biotopoch“).

15. Na podporu svojej argumentácie žalobca v ďalších častiach kasačnej sťažnosti poukázal taktiež na vybrané časti rozsudku Súdneho dvora zo dňa 7. septembra 2004 vo veci C-127/02, Waddenvereniging a Vogelbeschermingsvereniging, rozsudku Súdneho dvora zo dňa 11. apríla 2013 vo veci C-258/11, Peter Sweetman a iní/ An Bord Pleanála a rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 17. apríla 2018 vo veci C-441/17, Európska komisia proti Poľskej republike.

16. Žalobca konštatoval, že z predmetných rozhodnutí Súdneho dvora EÚ jednoznačne vyplýva, že povoliť činnosť v území NATURA 2000 možno len vtedy, ak možno nadobudnúť istotu, a to na základe najvýznamnejších vedeckých poznatkov, že činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany územia NATURA 2000. Žalobca v tejto súvislosti taktiež uviedol, že plávajúce zariadenie je jedným z niekoľkých stoviek takýchto zariadení umiestnených v predmetnom území NATURA 2000.

17. Žalobca zdôraznil, že zatiaľ čo Súdny dvor EÚ poskytol výklad, že činnosť možno povoliť len pri istote neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany, krajský súd svoje rozhodnutie založil na názore, že postačuje pravdepodobnosť neexistencie významného vplyvu na predmet ochrany. Krajský súd podľa názoru žalobcu nerespektoval výklad čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch tak, ako bol podaný Súdny dvorom Európskej únie, čím zároveň porušil zásadu úznej spolupráce medzi Súdny dvorom Európskej únie a súdmi jednotlivých členských štátov, vyjadrenú v rozsudku CILFIT (283/1981) zo dňa 6. októbra 1982.

18. V kontexte citovaných rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie a so zreteľom na predmet konania, ktorým bolo udelenie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia umiestneného v Chránenom vtáčom území Dunajské luhy (SKCHVÚ007) a na území zaradenom do návrhu doplnenia chránených území NATURA 2000, ako rozšírenia územia európskeho významu Bratislavské Luhy (SKUEV0064) je podľa názoru žalobcu zrejme, že podstatnou pre rozhodnutie krajského súdu bola otázka, či je rozhodnutie správnych orgánov v súlade s čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch.

19. Navrhol, aby kasačný súd v zmysle § 452 ods. 1 v spojení s § 100 ods. 1 písm. c) SSP prerušil konanie a podal návrh na začatie prejudiciálneho konania pred Súdny dvorom Európskej únie. Žalobca konkrétne navrhol, aby kasačný súd požiadal o výklad čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch, pričom predmetom výkladu Súdneho dvora Európskej únie by malo byť posúdenie:

1. Či možno čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch vykladať tak, že primeraným odhadom dosahov plánu na danú lokalitu z hľadiska cieľov jej ochrany je stanovisko odbornej organizácie ochrany prírody, ktoré

konštatuje, že takýto plán- umiestnenie plávajúcich zariadení v lokalite NATURA 2000, pravdepodobne nebude mať vplyv na predmet ochrany lokality, za súčasného konštatovania, že v danej lokalite bol zaznamenaný celý rad negatívnych činností a konštatovania, že prevádzka plávajúcich zariadení má preukázateľne negatívny vplyv na predmet ochrany lokality, a za súčasného konštatovania, že v dotknutom území došlo k ničeniu biotopov, vhodných na hniezdenie druhov, na ochranu ktorých bola lokalita vyhlásená za chránenú a dlhodobo zníženej frekvencii výskytu plachých druhov a zníženej početnosti zimujúcich druhov vodných vtákov.

2. Či možno čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch vykladať tak, že dôvodom pre udelenie súhlasu s plánom v lokalite NATURA 2000 je konštatovanie, že likvidácia takýchto zariadení, ku ktorej by muselo dôjsť v prípade, že by súhlas nebol daný, by mohla spôsobiť výraznejšie negatívne dôsledky, ako ich zotrvanie.

3.

20. Žalovaný sa ku kasačnej sťažnosti žalobcu vyjadril v písomnom podaní v ktorom navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č.k. 1S/147/2018-99 zo dňa 18. apríla 2019 ako nedôvodnú zamietol.

21. Žalovaný vo svojom vyjadrení uviedol, že sa stotožňuje s právnym názorom krajského súdu, v zmysle ktorého žalobca žiadnym relevantným spôsobom nespochybnil závery prvostupňového, ako ani odvolacieho správneho orgánu.

22. Žalovaný zastáva názor, že pojem ochrany prírody je v danom prípade naplnený tým, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z. Žalovaný zdôraznil, že umiestnenie plávajúceho zariadenia nemá negatívny vplyv na poškodzovanie prírody a nezasahuje nepriaznivo do vtáčieho územia. Negatívny vplyv môže mať nevhodné správanie a činnosť spôsobená ľudským faktorom, čo je však eliminované práve stanovenými podmienkami a opatreniami, ktoré je prevádzkovateľ plávajúceho zariadenia povinný dodržiavať.

23. Žalovaný vo svojom vyjadrení poukázal na skutočnosť, že v predmetnej lokalite sa má realizovať výstavba diaľnice D4, na ktorú je vydané územné rozhodnutie č. OU-BS-OVBP2-2014/58427/KAZ zo dňa 29. októbra 2014, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 2. januára 2015 na stavbu „Diaľnica D4 Bratislava, Jarovce - Ivanka sever“. Nevyhnutnou súčasťou predmetnej stavby sú kompenzačné opatrenia, ktorými sa primerane nahradí negatívny vplyv stavby na územia NATURA 2000. Kompenzačné opatrenia sú zamerané na to, aby nahradili, resp. kompenzovali vyrúbaný lesný porast ako potenciálny hniezdny biotop, zničené trávne porasty ako potravinový biotop. Ide o nové lesné plochy (20 ha) v katastri Rusovce (1 nová plocha) a Čunovo (2 plochy) a o 2 nové trávne plochy (30 ha) v katastri Podunajské Biskupice a Kalinkovo. Ochrana prírodných biotopov vyplýva z návrhu Projektu kompenzačných opatrení ako výsledku osobitného konania podľa zákona č. 543/2012 Z.z. Podľa stanoviska Štátnej ochrany prírody SR č. j.: ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014 je predmetné územie zaradené do návrhu doplnenia chránených území NATURA 2000 ako rozšírenia územia európskeho významu Bratislavské luhy SKVEV0064 (zatiaľ nie je jeho súčasťou) a ku dňu podania vyjadrenia nie je zrejmé, či návrh bude schválený a územie zaradené do NATURA 2000.

24. Žalovaný mal za to, že žalobca v kasačnej sťažnosti neuviedol žiadne nové právne skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by preukazovali porušenia platných právnych predpisov zo strany prvostupňového správneho orgánu ani žalovaného a ktoré by neboli riešené v odvolacom konaní a v žalobe. Žalobca v kasačnej sťažnosti citoval ustanovenia zákona č. 543/2002 Z.z., Správneho súdneho poriadku, Civilného sporového poriadku, Smernice 79/409/EHS, pričom však neuviedol žiadne nové skutočnosti nad rámec doterajších námietok, ktoré by sa týkali konkrétneho povolenia a daného územia. Z uvedeného dôvodu žalovaný zotrváva na svojom stanovisku, že rozhodnutia správnych orgánov boli vydané na základe spoľahlivo zisteného skutkového stavu, sú zákonné a majú predpísané záležitosti.

4.

25. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach dôvodov podanej kasačnej sťažnosti (§ 440 SSP), kasačnú sťažnosť prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) (§ 137 ods. 2 a 3 SSP).

26. Podľa § 2 ods. 1 a 2 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom. Každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

27. Podľa § 454 SSP, na rozhodnutie kasačného súdu je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

28. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu mal Najvyšší súd Slovenskej republiky za preukázané, že dňa 19. mája 2014 bola orgánu verejnej správy prvého stupňa doručená žiadosť ďalšieho účastníka o vydanie súhlasu s umiestnením plávajúceho zariadenia na vodnej ploche v lokalite Jarovské rameno poloha č. 41 podľa § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z. z.

29. Na základe zverejnenia informácie o začatí predmetného správneho konania na internetovej stránke orgánu verejnej správy prvého stupňa potvrdilo záujem byť účastníkom tohto konania podľa § 82 ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. Lesoochranárske zoskupenie VLK- žalobca.

30. Orgán verejnej správy prvého stupňa vyzval listom zo dňa 26. júna 2014 ďalšieho účastníka, aby svoje podanie zo dňa 19. mája 2014 doplnil a v lehote 60 dní predložil stanovisko orgánu ochrany prírody okresného úradu v sídle kraja podľa § 28 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z.z., či projekt bude predmetom posudzovania vplyvov podľa osobitného predpisu. Žiadateľ výzve vyhovel a dňa 22. mája 2015 požadované stanovisko č. OU-BA-OSZP1-2015/44444-KTP zo dňa 13. mája 2015 doručil.

31. Na podnet orgánu verejnej správy prvého stupňa vydala k predmetu konania stanovisko Štátna ochrana prírody Slovenskej republiky, Regionálne centrum ochrany prírody v Bratislave (podané listom č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014). Uvedené stanovisko tvorilo jeden z podkladov pre odborné stanovisko orgánu ochrany prírody okresného úradu v sídle kraja v pôsobnosti Okresného úradu Bratislava (Okresný úrad Bratislava, odbor starostlivosti o životné prostredie, oddelenie ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia), ktoré bolo vydané listom zn. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12. januára 2015 podľa § 28 ods. 4 zákona č. 543/2002 Z. z. k „Projektu posúdenia nepriaznivých vplyvov plávajúcich zariadení v Jarovskom ramene Dunaja, r. km 1855,00 na integritu územia“ a z obsahu ktorého vyplýva, že navrhovaná činnosť - umiestnenie 226 plávajúcich zariadení (vrátane zariadenia žiadateľa) na Jarovskom ramene rieky Dunaj, ktoré je súčasťou SKCHVU007 Dunajské luhy, nebude mať pravdepodobne vplyv na predmet ochrany uvedeného územia NATURA 2000 pri dodržaní stanovených podmienok. Pri dodržaní zadaných podmienok ŠOP SR BA uvedenú činnosť nepovažuje za zásah, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a vo funkcii ekosystémov.

32. K umiestneniu plávajúceho zariadenia na polohe č. 41 Jarovského ramena vodného toku Dunaj sa vyjadril aj správca vodného toku Dunaj, Slovenský vodohospodársky podnik, š.p., a to v stanovisku č. 3353-210/2014-Ge zo dňa 26. februára 2015, v ktorom vyslovil súhlas s jeho stáťím.

33. Orgán verejnej správy prvého stupňa nariadil vo veci ústne pojednávanie spojené s miestnou ohliadkou, ktoré sa uskutočnilo dňa 22. júla 2015. Pojednávania sa zúčastnili okrem ďalšieho účastníka aj správca príľahlého pozemku Vodohospodárska výstavba, š. p. Žalobca sa ústneho pojednávania nezúčastnil napriek tomu, že bol o ňom riadne upovedomený, pričom svoju neúčast' neospravedlnil.

34. Žalobca doručil dňa 8. septembra 2015 orgánu verejnej správy prvého stupňa svoje stanovisko, ktorým vyjadril nesúhlas s vydaním súhlasu na státie plávajúceho zariadenia umiestneného na polohe č. 41 v Jarovskom ramene rieky Dunaj.

35. Orgán verejnej správy prvého stupňa rozhodnutím č. OÚ-BA-OSZP3-2015/3240-10/POS zo dňa 30. septembra 2015 podľa § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z. z. vyhovel žiadosti ďalšieho účastníka a vydal súhlas na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ č. SK-4-14285 umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. 41, vyviazaného na pozemku C-KN s parc. č. XXXX/X v kat. úz. G., pričom súčasne stanovil podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z. podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny tak, ako sú uvedené v bodoch 1 až 6 výrokovej časti predmetného rozhodnutia. Súhlas na státie plávajúceho zariadenia bol vydaný na dobu určitú, a to na čas od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 24. septembra 2020.

36. Žalobca podal proti predmetnému rozhodnutiu v zákonom stanovenej lehote odvolanie, o ktorom rozhodol žalovaný tak, že odvolanie žalobcu rozhodnutím č. OU-BA-OOP3-2015/100207-NMT zo dňa 26. novembra 2015 zamietol a prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne potvrdil.

37. Žalobca sa následne správnu žalobou domáhal preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/100207-NMT zo dňa 26. novembra 2015, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom č. k. 1S/15/2016-54 zo dňa 10. augusta 2017 tak, že správnu žalobu zamietol.

38. Proti predmetnému rozsudku krajského súdu podal žalobca kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom sp. zn. 4Sžk/31/2017 zo dňa 2. októbra 2018 tak, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/15/2016-54 zo dňa 10. augusta 2017 zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, a to z dôvodu nepreskúmateľnosti rozhodnutia krajského súdu pre nedostatok odôvodnenia.

5.

39. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z. z., ochranou prírody a krajiny podľa tohto zákona sa rozumie starostlivosť štátu, právnických osôb a fyzických osôb o voľne rastúce rastliny, voľne žijúce živočchy a ich spoločenstvá, prírodné biotopy, ekosystémy, nerasty, skameneliny, geologické a geomorfologické útvary, ako aj starostlivosť o vzhľad a využívanie krajiny. Ochrana prírody a krajiny sa realizuje najmä obmedzovaním a usmerňovaním zásahov do prírody a krajiny, podporou a spoluprácou s vlastníkmi a užívateľmi pozemkov, ako aj spoluprácou s orgánmi verejnej správy.

40. Podľa § 68 písm. w) zákona č. 543/2002 Z. z., okresný úrad vydáva súhlas prevádzkovateľovi plávajúceho zariadenia na státie, plávajúceho zariadenia na vodnom toku alebo inej vodnej ploche.

41. Podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z. z., v rozhodnutí vydanom podľa tohto zákona, ktorým sa dáva súhlas na výkon činnosti alebo ktorých sa povoľuje výnimka zo zákazu činnosti podľa tohto zákona, môže konajúci orgán určiť podrobnejšie podmienky vykonávania činnosti zabezpečujúce ochranu prírody a krajiny a obmedziť ich časovú platnosť.

6.

42. Predmetom konania o kasačnej sťažnosti žalobcu je rozsudok Krajského v Bratislave č. k. 1S/147/2018-99 zo dňa 18. apríla 2019, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OOP3-2015/100207/NMT zo dňa 26. novembra 2015 a preto primárne v medziach kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky ako kasačný súd preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci kasačného konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či kasačné námietky žalobcu sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

43. Najvyšší súd Slovenskej republiky po vyhodnotení námietok žalobcu uplatnených v kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických

argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej, spolu s poukazom na právnu úpravu vzťahujúcu sa k predmetu konania, uvedenú v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň konštatuje, že krajský súd odstránil nedostatky, ktoré mu Najvyšší súd Slovenskej republiky vytkol v rozsudku sp. zn. 4Sžk/31/2017 zo dňa 2. októbra 2018, ktorým zrušil predchádzajúci rozsudok krajského súdu č. k. 1S/15/2016-54 zo dňa 10. augusta 2017 vydaný v danej veci, a to z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti pre nedostatok odôvodnenia.

44. Najvyšší súd Slovenskej republiky považoval za nevyhnuté zdôrazniť, že skutočnosti, na ktoré žalobca poukázal v podanej kasačnej sťažnosti, sú v zásade totožné s námietkami, ktoré uplatnil jednak v odvolacom konaní pred žalovaným, ako aj v podanej správnej žalobe, smerujúcej k preskúmaniu rozhodnutia žalovaného, s ktorými sa krajský súd náležitým spôsobom vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, pričom Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto skutkové zistenia aj právne závery považuje za vecne správne.

45. Kľúčovým argumentom žalobcu vymedzeným v podanej kasačnej sťažnosti je námietka týkajúca sa nesprávneho právneho posúdenia veci krajským súdom, ktoré malo spočívať v tom, že krajský súd sa v otázke rozhodovania o povolení činnosti v územiach patriacich do sústavy NATURA 2000 uspokojil s predpokladom, že navrhovaná činnosť nebude mať významný vplyv na predmet ochrany v týchto územiach, pričom podľa názoru žalobcu na povolenie takejto činnosti je nevyhnutné, aby na základe výsledkov zrealizovaného dokazovania bolo nesporné, že takéto účinky nenastanú.

46. K predmetnému tvrdeniu Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že žalobca obdobne ako v konaní pred krajským súdom opätovne namieta absenciu istoty neexistencie významných negatívnych účinkov na predmet ochrany, avšak na podporu svojej argumentácie neuviedol žiadne ďalšie skutočnosti, resp. nepredložil dôkazy, ktoré by jeho tvrdenia podporovali. Samotné vymedzenie námietky bez poukazu na skutočnosti, ktoré by preukazovali pravdivosť deklarovaných záverov (absencia konkretizácie významne negatívnych dopadov súhlasu na ochranu predmetného územia.), nie je spôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu, ktorý vychádzal zo skutkového stavu zisteného orgánmi verejnej správy.

47. Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 107/2019 zo dňa 6. júna 2019, v ktorom ústavný súd v skutkovo a právne obdobnej veci konštatoval, že „Subjekty chrániace v prospech verejného záujmu životné prostredie v konaniach pred štátnymi orgánmi sa budú vždy z titulu svojej činnosti a svojho inak pre kvalitu života jednotlivca v danom životnom prostredí prínosného poslania usilovať o minimalizáciu zásahu do životného prostredia ľudskou činnosťou. Naopak, štátne orgány musia v každej jednej veci postupovať tak, ako im to ukladá zákon - niekedy je z dôvodu striktnosti zákona priestor na vyvažovanie jednotlivých záujmov, ktoré sú v hre a stoja proti sebe v danom konaní (ochrana životného prostredia vs. súkromné záujmy či záujmy osôb vykonávajúcich podnikateľskú, ústavou chránenú činnosť alebo i súkromných osôb pri výkone ich majetkových, ústavou chránených práv a pod.) menší, inokedy sa takéto vyvažovanie aj vzhľadom na text a ducha zákona a povoľovanú činnosť priamo vyžaduje.“

48. V prejednávanej veci boli mantinely ochrany životného prostredia pri žiadosti ďalšieho účastníka o vydanie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia „pontón“, evidenčné označenie plavidla SK-4-14285, umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. 41, vyviazaného na pozemku C-KN, parc. č. 1217/1 v katastrálnom území Rusovce, vymedzené zákonom č. 543/2002 Z. z., ktorý hoci je zameraný na ochranu prírody a krajiny, zároveň umožňuje, aby na území, na ktorom platí prvý stupeň ochrany, mohol byť zo strany orgánu ochrany prírody v odôvodnených prípadoch udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia.

49. Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní obsahu súdneho a k nemu pripojeného administratívneho spisu konštatuje, že orgány verejnej správy v danom prípade vyvinuli maximálne

možné úsilie smerujúce k vyváženiu záujmu na ochrane životného prostredia na jednej strane a záujmu ďalšieho účastníka žiadajúceho o vydanie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia, realizujúceho svoje majetkové právo, na strane druhej.

50. Pri rozhodovaní o tom, či sú v danom prípade splnené podmienky pre vydanie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia „pontón“, evidenčné označenie plavidla SK-4-14285, umiestneného v Jarovskom ramene rieky Dunaj na polohe č. 41, vyviazaného na pozemku C- KN, parc. č. XXXX/X v katastrálnom území G., si orgány verejnej správy zaobstarali všetky relevantné podklady, ktoré následne náležitým spôsobom vyhodnotili jednotlivo, ako aj vo vzájomných súvislostiach, pričom ich rozhodnutie o zásahu do územia podliehajúceho druhému stupňu ochrany v podobe udelenia súhlasu na státie plávajúceho zariadenia „pontón“ nevybočilo z medzí a hľadísk stanovených zákonom. Orgány verejnej správy pri svojom rozhodovaní vychádzali predovšetkým zo súhlasných stanovísk, resp. vyjadrení dotknutých subjektov, a to odborného stanoviska Okresného úradu Bratislava, Odboru starostlivosti o životné prostredie, oddelenia ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12. januára 2015, stanoviska Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálneho centra ochrany prírody v Bratislave č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014, z vyjadrenia správcu vodného toku Slovenského vodohospodárskeho podniku, š.p. č. 3353-210/2014-Ge zo dňa 26. februára 2015, zo stanoviska Vodohospodárskej výstavby, š.p. č. 403/1200/2013 zo dňa 5. novembra 2013.

51. V kontexte s námietkou žalobcu týkajúcou sa tvrdení orgánu verejnej správy prvého stupňa ohľadom stupňa istoty, resp. pravdepodobnosti (predpokladu) absencie negatívnych vplyvov udelenia súhlasu na predmet ochrany územia NATURA 2000, Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na formuláciu samotných záverov obsiahnutých v odbornom stanovisku Okresného úradu Bratislava, Odboru starostlivosti o životné prostredie, oddelenia ochrany prírody a vybraných zložiek životného prostredia kraja č. OU-BA-OSZP1-2015/7767-KTP zo dňa 12. januára 2015, z ktorých jednoznačne vyplýva, že predmetná činnosť- umiestnenie 226 hausbótov v Jaroveckom ramene- nebude mať samostatne alebo v kombinácii s inou činnosťou zásadný negatívny vplyv na územie NATURA 2000 a pri dodržiavaní stanovených podmienok ju nepovažuje za zásah, ktorý môže spôsobiť podstatné zmeny v biologickej rozmanitosti, štruktúre a vo funkcii ekosystémov.

52. Dôležitý aspekt, na ktorý je v danej veci podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potrebné taktiež prihliadnuť je skutočnosť, že orgán verejnej správy prvého stupňa pre účely objasnenia veci nariadil vo veci ústne pojednávanie spojené s miestnou ohliadkou, na ktoré predvolal všetkých účastníkov konania i dotknuté a zúčastnené osoby, aby mohli tieto uplatniť svoje pripomienky a námety k žiadosti ďalšieho účastníka. Miestnej ohliadky, ktorá sa uskutočnila dňa 22. júla 2015, sa však žalobca nezúčastnil, a to napriek tomu, že bol o nej riadne upovedomený, pričom svoju neúčast' nijakým spôsobom neospravedlnil.

53. Ako rozhodujúcu Najvyšší súd Slovenskej republiky označil skutočnosť, že orgán verejnej správy prvého stupňa vo svojom rozhodnutí v záujme ochrany životného prostredia určil žiadateľovi o udelenie súhlasu (ďalšiemu účastníkovi) striktné podmienky pre povolenie státia „pontónu“, a to konkrétne:

- vjazd a státie motorovým vozidlom v území s druhým stupňom ochrany vykonávať len na základe výnimky príslušného orgánu ochrany prírody a krajiny zo zakázaných činností podľa § 13 ods. 1 zákona č. 543/2002 Z.z. alebo na základe ustanovenia § 13 ods. 3 písm. a/ zákona č. 543/2002 Z.z.;
- neexpandovať na okolité pozemky;
- nevytvárať nové prístupové cesty k plávajúcemu zariadeniu, nespevňovať a neupravovať existujúce lesné a poľné cesty;
- mimo plochy plávajúceho zariadenia nebudovať a neumiestňovať žiadne trvalé ani dočasné stavby a objekty (prístrešky, altánky, garáže, sedenia, sklady, WC, ploty, zábradlia, ohrady, krby, chodníky, ohniská, športoviská, parkoviská a iné);
- nezasahovať do okolitej vegetácie (nerúbať a neorezávať dreviny, nekosiť trávnaté porasty, neodstraňovať trstinové porasty...);
- mimo plochy plávajúceho zariadenia nevysádzať nepôvodné druhy rastlín a drevín, či už na brehu alebo

vo vode,

- pričom zároveň zdôraznil, že súhlas na státie plávajúceho zariadenia bol vydaný na obmedzený čas, a to od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia do 24. septembra 2020.

54. Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto v plnej miere stotožňuje s názorom krajského súdu a žalovaného, že v danom prípade bola ochrana prírody realizovaná tým, že rozhodnutie orgánu verejnej správy prvého stupňa obsahuje podrobné podmienky vykonávania povolenej činnosti podľa § 82 ods. 12 zákona č. 543/2002 Z.z., ako aj tým, že platnosť udeleného súhlasu je časovo obmedzená.

55. Významným regulátorom z hľadiska zabezpečenia požadovaného stupňa ochrany prírody je taktiež oprávnenie orgánu verejnej správy prvého stupňa kedykoľvek skontrolovať dodržiavanie podmienok povolenej výnimky a v prípade zistenia, že ďalší účastník v priebehu časového obdobia, na ktoré mu bol udelený súhlas na státie plávajúceho zariadenia, porušil stanovené podmienky, je tento oprávnený aj z vlastného podnetu prehodnotiť udelený súhlas, tento zrušiť, resp. ho nepredĺžiť na ďalšie obdobie.

56. Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň uvádza, že z hľadiska odôvodnenosti udelenia súhlasu so stáťím plávajúceho zariadenia v prejednávanej veci nemožno opomenúť ani závery vyjadrené v stanovisku Štátnej ochrany prírody Slovenskej republiky, Regionálneho centra ochrany prírody v Bratislave č. ŠOP SR/4563/2014 zo dňa 4. decembra 2014, v zmysle ktorých by likvidácia plávajúcich zariadení mohla spôsobiť ešte výraznejší negatívny dopad na CHVÚ Dunajské Luhy, ako ich ponechanie v tomto území, ktoré žalobca v rámci svojej argumentácie nijakým spôsobom nezohľadnil, práve naopak, v kasačnej sťažnosti poukazoval výlučne na tú časť stanoviska, v ktorej sú obsiahnuté tvrdenia týkajúce sa negatívneho vplyvu prevádzky plávajúcich zariadení na predmet ochrany, ktoré umelo izoloval, bez komplexného výkladu daného stanoviska v celkovom kontexte a súvislostiach.

57. Žalobca v kasačnej sťažnosti navrhol, aby sa Najvyšší súd Slovenskej republiky obrátil na Súdny dvor Európskej únie s prejudiciálnymi otázkami týkajúcimi sa výkladu čl. 6 ods. 3 Smernice o biotopoch. Po preskúmaní obsahu žalobcom navrhovaných prejudiciálnych otázok v kontexte prejednávanej veci Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by ho presvedčili o tom, že tieto otázky by mohli byť pre Najvyšší súd Slovenskej republiky právne významné.

58. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto návrh žalobcu na prerušenie konania podľa § 100 ods. 1 písm. c) v spojení § 452 ods. 1 SSP z dôvodu podania návrhu na začatie prejudiciálneho konania pred Súdnym dvorom Európskej únie podľa § 452 ods. 1 SSP v spojení s § 25 SSP a § 162 ods. 3 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok zamietol ako nedôvodný.

59. K predmetnému návrhu Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň dodáva, že vnútroštátny súdny orgán má procesnú autonómiu pri predkladaní prejudiciálnej otázky podľa čl. 267 ZFEU Súdnemu dvoru EÚ. Účastník konania nemá procesný nárok domáhať sa, aby ním sformulované otázky boli predložené Súdnemu dvoru EÚ. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na bod 3 Odporúčania Súdného dvora pre vnútroštátne sudy pri podávaní návrhov na začatie prejudiciálneho konania (2016/C 439/01), uverejneného v Úradnom vestníku Európskej únie C 439/1 zo dňa 25.11.2016, podľa ktorého: „V prejudiciálnom konaní Súdny dvor vykonáva svoju právomoc rozhodovať o výklade a platnosti práva Únie výlučne len na základe iniciatívy vnútroštátnych súdov bez ohľadu na to, či to účastníci konania vo vnútroštátnom konaní navrhli alebo nie. Keďže vnútroštátny súd, ktorý prejednáva vec, nesie zodpovednosť za súdne rozhodnutie, je výlučne len na ňom, aby s prihliadnutím na osobitosti veci posúdil potrebu rozhodnutia o prejudiciálnej otázke pre vydanie svojho rozhodnutia, ako aj relevantnosť otázok, ktoré položí Súdnemu dvoru“.

60. Po vyhodnotení všetkých vyššie špecifikovaných aspektov Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že orgány verejnej správy v danom prípade pristúpili k spravodlivému vyváženiu jednotlivých záujmov, ktoré bolo potrebné v danej veci zohľadniť, pričom rozhodli v súlade so zákonom č. 543/2002 Z.z., pri zachovaní požiadavky maximalizácie ochrany životného prostredia.

61. Z uvedeného dôvodu dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky zhodne ako krajský súd k záveru, že orgány verejnej správy oboch inšancií postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver, že v danom prípade boli splnené podmienky pre udelenie súhlasu na státie plávajúceho zariadenia, za súčasného stanovenia podrobnejších podmienok zabezpečujúcich ochranu prírody a krajiny a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol. Krajský súd sa po preskúmaní oboch správnych rozhodnutí, ako aj konaní, ktoré ich vydaniu predchádzali, podrobne zaoberal všetkými žalobnými námietkami a dospel k správne názoru, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného nedošlo k porušeniu zákona, pričom svoj právny záver, s ktorým sa Najvyšší súd Slovenskej republiky stotožňuje, aj náležitým spôsobom odôvodnil. Vo svetle uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky námietky uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybnit' vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

7.

62. O náhrade trov kasačného konania rozhodol kasačný súd tak, že žalobcovi, ktorý v kasačnom konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 167 ods. 1 SSP). Žalovanému kasačný súd náhradu trov kasačného konania nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať a v súvislosti s kasačným konaním žalovanému ani trovy nevznikli (§ 467 ods. 1 SSP v spojení s § 168 SSP).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok n i e j e prípustný.